

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců: **a) V. H., b) O. M., c) Ing. O. S., d) S. S., e) JUDr. L. H., f) J. F., g) Ing. K. Č., h) Ing. D. Č., i) R. H., j) J. R., k) V. R., l) JUDr. J. K., m) L. T., n) M. D., o) M. J. F., p) Mgr. A. G. N., q) M. N., r) PhDr. R. V., s) J. Z., t) H. L., u) P. L., v) I. A., w) T. S., x) Mgr. Z. Z., y) R. H.,** všichni zast. JUDr. Danielem Uličným, advokátem se sídlem Slezská 949/32, Praha 2, **z) Městská část Praha 7**, se sídlem nábř. kpt. Jaroše 1000/7, Praha 7, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, č. j. MHMP 1587538/2015, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Holešovický Trojúhelník a.s.**, se sídlem Perlová 371/5, Praha 1, zast. JUDr. Evou Dobrohruškovou, advokátkou se sídlem Panská 854/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b), c), e) a f) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2017, č. j. 6 A 209/2015 – 145,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti žalobce a) se zastavuje.

II. Žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti žalobce a) nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce a).

IV. Kasační stížnosti žalobců b), c), e) a f) **se zamítají**.

V. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech žalobců b), c), e) a f).

VI. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech žalobců b), c), e) a f).

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci a), b), c), e) a f) [dále „stěžovatelé“] se kasačními stížnostmi podanými prostřednictvím zástupce JUDr. Daniela Uličného domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterými byla zamítnuta jejich společná žaloba, respektive žaloby proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jím v části podmínky 14 výroku změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7 ze dne 12. 2. 2014, č. j. MČ P7 020733/2013/OVT/Hál Ob.4/Holeš.troj./R – stavební povolení pro stavbu „*Palác Stromovka – 2. etapa – 1. podzemní podlaží až 7. nadzemní podlaží*“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X a X v k. ú. X, vydané na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení.

[2] Pro přehlednost je vhodné uvést průběh celého povolovacího procesu stavby, jak jej popsal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Stavba (původně nazvaná „*Víceúčelový objekt Letenský trojúhelník*“) byla umístěna rozhodnutím Úřadu městské části Praha 7 ze dne 8. 3. 2006, č. j. OUR-71/05/04237-ob.99/Mal, které bylo v rámci odvolacího řízení změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2006, č. j. S-MHMP 178887/2006/OST/Fr. Rozhodnutí o odvolání bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 12. 2008, č. j. 11 Ca 305/2006 – 59. Žalovaný následně vydal ve věci nové rozhodnutí, a to dne 27. 5. 2009, č. j. S-MHMP 279257/2009/OST/No, kterým napadené rozhodnutí změnil v některých částech výroku týkajících se podmínek pro umístění stavby.

[3] K povolování stavby dochází po etapách. Pro první etapu bylo vydáno stavební povolení ze dne 27. 10. 2008, č. j. 19064/07/2964-ob.4/Hál., pro stavbu s názvem „*GALERIE STROMOVKA na pozemcích parc. č. X k. ú. X – zajištění stavební jámy a podzemního parkoviště včetně přípojek vody a kanalizace*“. Platnost stavebního povolení byla prodloužena rozhodnutím ze dne 11. 10. 2010, č. j. MČ P7 035775/2010/OVT/Hál. Certifikátem č. 32/0090 vydaným dne 2. 7. 2012 autorizovaným inspektorem Ing. Josefem Fenclem byla povolena změna stavby před jejím dokončením spočívající ve změně technického řešení „*1. etapa – 1. část – Zapažení stavební jámy a výkopy*“. Dále bylo vydáno rozhodnutí ze dne 27. 6. 2013, č. j. MČ P7014862/2013/OVT/ Hál, o změně stavby před jejím dokončením „*1. etapa – 2. část – Výstavba podzemních garáží*“.

[4] Projednávaná věc se týká 2. etapy stavby – 1. podzemního podlaží a nadzemních podlaží. Stavba má být využita jako multifunkční objekt se supermarketem, plochami pro obchod, služby, restaurace a kanceláře.

[5] Městský soud nepřisvědčil námitkám stěžovatelů zejména proto, že byly ve většině případů obecné a směřovaly do jiné fáze procesu – jednalo se o námitky proti územnímu rozhodnutí nebo stavebnímu povolení pro 1. etapu, nikoli proti napadenému rozhodnutí. Argumentací uplatněnou v doplnění žaloby ze dne 21. 3. 2016 (podání nazvaném „*dodatečná právní argumentace*“) se nezabýval, jelikož se jednalo o žalobní body uplatněné po lhůtě k podání žaloby.

[6] Podrobněji se vyjádřil k námitce rozporu závazných stanovisek orgánu památkové péče žalovaného a Ministerstva kultury se stanoviskem Národního památkového ústavu. Zdůraznil, že posledně jmenované stanovisko není závazným stanoviskem podle stavebního zákona, jelikož Národní památkový ústav není dotčeným orgánem státní správy. Tím je odbor památkové péče žalovaného, který vydal kladná závazná stanoviska,

a Ministerstvo kultury je potvrdilo. Ministerstvo kultury navíc uvedlo, proč nelze doporučení Národního památkového ústavu akceptovat: směřovala totiž do územního, nikoli stavebního řízení. Proti tomuto závěru stěžovatelé nevznesli žádné námitky.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatelé brojí proti důvodům, pro které se městský soud nezabýval jejich argumentací v doplnění žaloby, jelikož nesouhlasí se závěrem, že v něm byly vzneseny nové žalobní body. V žalobě namítli, že stavba je v rozporu s územním plánem a v doplnění pouze upřesnili, v čem tento rozpor spatřují. Stavba byla umístěna v ploše SV-G, která je určena pro smíšené využití. Dosahuje však maximálních limitů pro využití území, což stěžovatelé považují za nepřípustné, pokud správní orgány neprovedly rozbor situace na okolních pozemcích a nevyžádaly si souhlas jejich vlastníků. Mají za to, že městský soud se těmito důvody nezabýval z ryze formálních důvodů.

[8] Dále namítají, že je nesprávné konstatování městského soudu, dle kterého byla obecná námitka rozporu s územním plánem. V žalobě totiž uvedli, že nebyly dodrženy limity vzdálenosti stavby od sousedních budov. Vzhledem k tomu, že městský soud se s touto námitkou nevypořádal, napadený rozsudek je nepřezkoumatelný.

[9] Opakovaně upozorňují, že závazná stanoviska orgánů památkové péče vydaná pro povolovanou stavbu jsou v rozporu se stanoviskem Národního památkového ústavu ze dne 6. 10. 2014. Národní památkový ústav sice nemá postavení dotčeného orgánu, ale stále se jedná o odbornou organizaci státní památkové péče. Zdůrazňují, že uvedené podklady jsou ve zjevném rozporu, se kterým se městský soud nijak nevypořádal. Tento rozpor je o to závažnější, že orgán památkové péče má vydávat závazné stanovisko po vyjádření odborné organizace státní památkové péče. Národní památkový ústav se navíc ke stavbě mohl jen stěží vyjádřit před zahájením stavebního řízení.

[10] Konečně namítají, že projekt se od svého počátku několikrát změnil, ale správní orgány se nezabývaly otázkou, zda změněná stavba nemá odlišný vliv na životní prostředí, než měla v podobě, která byla zkoumána ve stanovisku EIA (Environmental Impact Assessment). Jejich námitky nesměřují k tomu, zda a v čem by stavba měla ovlivňovat životního prostředí; pro takový úsudek nemají odborné znalosti. Správní orgány nicméně pochybily, pokud nerespektovaly požadavek na vyhotovení stanoviska EIA pro zamýšlenou stavbu.

[11] Navrhují zrušení napadeného rozsudku i správního rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[12] Žalovaný se plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku a navrhuje zamítnutí kasačních stížností.

[13] Osoba zúčastněná na řízení má za to, že argumentace uplatněná v doplnění žaloby obsahovala nové žalobní body, nikoli rozšíření právní argumentace uplatněné v žalobě. Dále uvádí, že otázka souladu s územním plánem byla řešena v územním řízení, projednání

souvisejících námitek ve stavebním řízení je proto vyloučeno. Navíc z nově uplatněné argumentace ani nevyplývá, v čem měl spočívat nesprávný postup stavebního úřadu.

[14] Ve shodě s městským soudem se domnívá, že námitka rozporu s územním plánem byla zcela obecná. Neopodstatněná je argumentace stěžovatelů, kteří námitku považují za konkrétní proto, že byla spojena s tvrzením o porušení minimální odstupové vzdálenosti staveb. Zaprvé také tato výtka je zcela obecná, zadruhé se netýká případného rozporu s územním plánem, ale s vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze. Nadto je tato otázka předmětem územního řízení, nikoli stavebního.

[15] Není pravdivé tvrzení stěžovatelů, že městský soud se nevypořádal s tvrzeným rozporem podkladů ve spise, tj. námitkou související s vyjádřením Národního památkového ústavu; zabýval se jí v bodě [32] rozsudku. V samotném postupu odboru památkové péče žalovaného neshledává osoba zúčastněná na řízení problém. Stanovisko Národního památkového ústavu bylo pouze jedním z podkladů pro Ministerstvo kultury, které přezkoumávalo závazné stanovisko odboru památkové péče žalovaného. Ministerstvo se jím zabývalo a vysvětlilo, proč se neztotožnilo s jeho závěry. Požadavky Národního památkového ústavu navíc směřovaly do územního, nikoli stavebního řízení.

[16] K námitce týkající se nutnosti vyhotovení nového stanoviska EIA uvádí, že v rámci projektu došlo ke změnám výlučně v rámci 1. etapy, která není předmětem nynější věci. Změny byly navíc pouze dílčí a bez vlivu na životní prostředí, naopak se v několika ohledech jednalo o zmenšení stavby.

[17] Osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasačních stížností a shledal, že byly podány včas, osobami k tomu oprávněnými, směřují proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

IV. a) Kasační stížnost stěžovatele a)

[19] Dále prověřoval, zda stěžovatelé splnili poplatkovou povinnost, která se váže k podání kasační stížnosti. Společně s podáním kasační stížnosti bylo totiž povinností každého z nich uhradit soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč podle položky č. 19 sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

[20] Dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal kasační stížnost. U poplatku za řízení vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti a tímto okamžikem je též poplatek splatný [§ 4 odst. 1 písm. d) a § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích].

[21] Dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Dle § 9 odst. 3 citovaného zákona soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.

[22] Vzhledem k tomu, že stěžovatelé společně s podáním kasační stížnosti neuhradili soudní poplatky, Nejvyšší správní soud je usnesením ze dne 8. 3. 2017, č. j. 9 As 53/2017 – 24, vyzval, aby tak učinili ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení. Stěžovatelé byli rovněž poučeni, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení o kasační stížnosti zastaví.

[23] Zmíněné usnesení bylo všem stěžovatelům doručeno prostřednictvím jejich zástupce ve čtvrtek 9. 3. 2017. Podle pravidel pro počítání lhůt uvedených v § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta k úhradě soudního poplatku uplynula v úterý 14. 3. 2017. Stěžovatelé b), c), e) a f) soudní poplatky uhradili, stěžovatel a) však na výzvu k zaplacení soudního poplatku žádným způsobem nereagoval.

[24] Lze tedy shrnout, že stěžovatel a) požadovaný soudní poplatek v dané věci – i přes výše uvedenou výzvu – nezaplatil, a proto Nejvyšší správní soud řízení o jeho kasační stížnosti zastavil podle § 47 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. a ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

IV. b) Kasační stížnosti stěžovatelů b), c), e) a f)

[25] Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasačních stížností stěžovatelů b), c), e) a f) a v rámci jimi uplatněných důvodů. Ověřil také, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[26] Dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

[27] V projednávané věci bylo především podstatné určit rozsah, respektive důvody, na základě kterých měl městský soud přezkoumat napadené rozhodnutí. Jak totiž vyplývá z výše uvedeného, městský soud vyhodnotil většinu žalobní argumentace jako více či méně povrchní, proto se i on věcí zabýval spíše v obecnosti. Argumentaci v doplnění žaloby posoudil jako opožděnou. V několika případech také uvedl, že stěžovatelé svými námitkami vůbec nesměřovali do napadeného rozhodnutí, ale do územního rozhodnutí, případně do stavebního povolení týkajícího se 1. etapy.

[28] Nejvyšší správní soud k tomu především obecně uvádí, že správní soudnictví je vystavěno na dispoziční zásadě, jejímž odrazem je mj. úprava v § 75 odst. 2, větě první, s. ř. s., dle které soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je to tedy žalobce, kdo určuje důvody, jejichž optikou bude soud napadené rozhodnutí přezkoumávat. Uplatněnými body je při tom zásadně vázán.

[29] Odrazem toho je také skutečnost, že uvedení žalobních bodů je jednou z nezbytných náležitostí žaloby podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které dále výslovně

uvádí, že ze žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

[30] Nejvyšší správní soud konstantně vychází z toho (srovnej zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS), že žalobce tomuto požadavku nevyhoví, pokud v žalobě označí pouze typové charakteristiky určitých „obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet. Je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit a ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Pokud odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti.

[31] Dále je podstatné, aby svými argumenty směřoval do důvodů napadeného rozhodnutí, případně do postupu správních orgánů v rámci řízení, jež mu předcházela. Rozsah soudního přezkumu je vymezen tím, jaké rozhodnutí a jaké jeho výroky žalobce napadá. Zpravidla proto není podstatné, zda se správní orgány dopustily nezákonností či nesprávností v jiných řízeních a jiných rozhodnutích.

[32] Podle § 71 odst. 2, věty třetí, s. ř. s. musí žalobce vymezit řádné žalobní body ve lhůtě pro podání žaloby, tj. ve lhůtě dvou měsíců od oznámení napadeného rozhodnutí (typicky od doručení jeho písemného vyhotovení).

[33] Nejvyšší správní soud hodnotil obsah žaloby na základě těchto východisek a dospěl ke shodným závěrům jako městský soud. Většina žalobní argumentace je představována obecnými konstatováními o rozporu napadeného rozhodnutími s určitými pravidly, aniž by bylo osvětleno, jakými konkrétními okolnostmi mělo k takovému porušení dojít.

[34] Námitka rozporu s územním plánem, včetně konstatování o nedodržení minimálního odstupu staveb, je zcela obecná a neuchopitelná. Stěžovatelé neuvedli, jaký odstup staveb má být dodržen, mezi kterou částí povolované stavby a kterou sousední stavbou dodržen nebyl, o obecnosti samotného tvrzení o rozporu s územním plánem ani nemluvě. Úkolem městského soudu v žádném případě nebylo, aby takto obecná tvrzení doplňoval, nebo dokonce z vlastní iniciativy vytvářel, naopak. Pokud by tak postupoval, podstatně by zasáhl do dispoziční zásady i do zásady rovnosti stran.

[35] Z výše uvedeného dále plyne, že nemohla být opodstatněná argumentace stěžovatelů, dle které v doplnění žaloby (nesporně podaného po uplynutí lhůty k podání žaloby) pouze navázali na řádně uplatněný bod v žalobě – námitku rozporu s územním plánem. Jestliže tvrzení o rozporu s územním plánem nepředstavovalo projednatelný žalobní bod, nebylo na co navazovat. Tvrzení v doplnění žaloby týkající se nedodržení koeficientů pro využití území tedy byla zcela nová, jak správně uzavřel městský soud.

[36] Nejvyšší správní soud k tomu dále ve shodě s městským soudem uvádí, že otázky týkající se souladu s územním plánem a obecně s umístěním stavby mají být řešeny v územním řízení, eventuálně na něm navazujícím soudním řízení, nikoli však ve fázi týkající se stavebního povolení [srovnej § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním

plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů]. I kdyby se tedy stěžovatelům podařilo zmíněný žalobní bod, respektive body řádně vymezit, stejně by se jimi míjeli s předmětem projednávané věci, což ostatně v kasační stížnosti ani nezpochybnili.

[37] Poměrně obecná byla také žalobní námitka nutnosti vypracovat nové stanovisko EIA –posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelé mají za to, že k novému posouzení mělo dojít s ohledem stáří původního stanoviska (rok 2005) a jelikož došlo k několika změnám původního záměru. Samotné stáří stanoviska nebo dílčí změna záměru však automaticky nezakládají povinnost vyhotovení stanoviska nového (srovnej § 10 odst. 3 zákona, který upravuje dobu platnosti stanoviska, možnost jejího prodloužení a stavění lhůty po dobu vedení navazujících řízení, a dále § 4 odst. 1 zákona, který vymezuje záměry a změny záměrů, které jsou předmětem posuzování podle tohoto zákona). Stěžovatelé přitom v žalobě ani v kasační stížnosti netvrdili, že by vypršela platnost stanoviska, neoznačili změny, které by podstatně měnily vliv povolované stavby na životní prostředí. Městský soud v napadeném rozsudku dále zdůraznil, že změny záměru se týkaly pouze 1. etapy stavby, na což stěžovatelé v kasační stížnosti opět nijak nereagovali.

[38] K námitce rozporu závazných stanovisek dotčených orgánů státní památkové péče se stanoviskem Národního památkového ústavu uvádí Nejvyšší správní soud následující. Ve věci není sporné, že dotčený orgán státní památkové péče – orgán památkové péče žalovaného vydal ve věci kladná závazná stanoviska, která byla na vyžádání žalovaného potvrzena nadřízeným správním orgánem – Ministerstvem kultury [§ 149 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů], a že stanovisko Národního památkového ústavu není závazným stanoviskem ve smyslu citovaných ustanovení. Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají, že městský soud se nijak nevypořádal s rozporem mezi závěry uvedených orgánů. Toto tvrzení však není pravdivé, neboť městský soud v napadeném rozsudku stejně jako žalovaný ve svém rozhodnutí zdůraznil, že popsaný rozpor automaticky nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Je tomu tak především proto, že pro prvostupňový správní orgán i žalovaného byly podstatné závěry dotčených orgánů, které byly kladné. Dále je důležité, že Ministerstvo kultury negativní stanovisko Národního památkového ústavu nepominulo. Ve svém vyjádření k němu jednak zdůraznilo, že pro něj není závazné, jednak uvedlo, že svým obsahem směřuje do územního, nikoli stavebního řízení. Proti těmto závěrům stěžovatelé nevznesli v žalobě ani v kasační stížnosti žádné konkrétní námitky, správní soudy tedy neměly prostor se jimi jakkoli dále zabývat. Stěžovatelé setrvávají na opakování obecného nesouhlasu s tím, že rozdílné orgány mají na věc rozdílné názory. Byť taková situace není žádoucí, sama o sobě nijak nezpochybňuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se proto i v tomto ohledu ztotožnil s důvody městského soudu a námitkám stěžovatelů nepřisvědčil.

V. Závěr a náklady řízení

V. a) Kasační stížnost stěžovatele a)

[39] Vzhledem k tomu, že stěžovatel a) přes výzvu nezaplatil soudní poplatek za kasační stížnost, Nejvyšší správní soud řízení o jeho kasační stížnosti zastavil podle § 47 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. a ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[40] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[41] Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele a). Osoba zúčastněná na řízení má podle uvedeného ustanovení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V projednávané věci jí žádné takové náklady nevznikly.

IV. b) Kasační stížnosti stěžovatelů b), c), e) a f)

[42] Kasačním námitkám stěžovatelů b), c), e) a f) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, jejich kasační stížnosti proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[43] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé b), c), e) a f), kteří neměli ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

[44] Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech stěžovatelů b), c), e) a f), neboť jí žádné náklady podle citovaného ustanovení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu